

Sommarlov på flyktingboendet

På Farsta strand hotell bor 100 barn under 18 år. De spelar fotboll och äter glass, men många längtar efter mamma eller pappa.

Text: Sofia French | Bild: Lena Johansson | [Prenumerera](#) | Artikel i [SocialPolitik nr 3 2015](#)

Reem.

De möter oss i lobbyn. Ivriga, nyfikna och lite blyga, tillsammans med sina mammor, syskon och kompisar. Besöket väcker uppmärksamhet och flera barn vill följa med, vara med och berätta. De undrar om vi kan komma tillbaka och prata med dem också, en annan dag?

Vi har åkt till Farsta strand i södra Stockholm för att träffa barn som bott på hotell hela sommaren. Barn som kommit till Sverige för att söka asyl.

Personalen på boendet har valt ut tre barn till oss. Det är Reem, 9 år från Libanon, Rahma, 13 år från Syrien och Muhammed, 13 år från Syrien.

Alla tre berättar att de i stort sett varje dag under sommarlovet har stannat på hotellet.

– Jag har inga svenska vänner, säger Muhammed. Och jag åker ingenstans för jag hittar inte här.

När han bodde i Syrien kunde han röra sig ute minns han, hälsa på sin farfar och andra som han känner.

Det blir tydligt att Muhammed och Rahma har olika bilder av sitt hemland.

Rahma.

– Men i Syrien finns inget sommarlov, säger Rahma och tittar nästan argt, lite upprört, på Muhammed. Det finns ingen skola. Barnen går inte i skolan. Och människor har inget att äta!

Alla tre har gått i arabisk klass på en skola i närheten. Efter ett knappt år i Sverige vet både Rahma och Reem att de vill stanna, leva och bo i Sverige.

– Jag ska inte vara arabisk flicka, säger Reem bestämt. Jag ska vara svensk flicka. Jag ska bara åka till Libanon om det är något speciellt, någon fest eller så. Annars ska jag vara här i alla år, alla månader och alla dagar. Jag älskar Sverige.

Alla tre uttrycker genuin tacksamhet.

– Vi vill tacka Sverige och svenskarna för att vi får bo här. Och våra lärare som har lärt oss prata så bra svenska!

Muhammed.

Muhammed är den av de tre som är dubbel. Han tänker att han vill åka tillbaka till Syrien om kanske fem år, när det är bättre där. Han hoppas att det blir bättre. Och att han slipper välja mellan Sverige och Syrien.

– Jag vill både lite Syrien, och lite här. Men i Syrien finns problem, det finns inte här.

Rahma säger att om det blev bättre i Syrien skulle hon också åka tillbaka.

– Men bara en vecka. Sen tillbaka hit till Sverige.

Muhammed har precis fått PUT, permanent uppehållstillstånd. Men han och hans pappa och bror har ännu inte fått någon egen bostad.

– Jo, jag är glad. Men det finns inte hus. Inte här och inte i Enköping där vi bodde förut. Ingenstans. Så vi stannar här på hotellet.

– Jag vill hämta min mamma och syster också. Jag har inte sett min mamma på tre år.

Mohammed tystnar. Blicken söker sig nedåt, inåt.

– Men... det finns alltid något att göra här, menar Reem. Jag har många kompisar, vi kan leka inne, vi kan leka ute. Och så tycker jag mycket om att rita och måla. Eller så leker jag med min Ipad.

– Kyrkan kommer hit, berättar Rahma, och ordnar svenskalektioner. Och en gång hade vi barbecue. Jag tittar mycket på tv och så håller jag på med datorn. Fast jag får inte så mycket jag vill, för mamma.

– Vi brukar spela fotboll, ropar Hamsa. Vill ni se?

Han pekar ut genom fönstret. I änden av parkeringen utanför hotellet finns en minimal, asfalterad bollplan. Ett helt gäng barn springer före och visar vägen. De är några stycken som spelar i stort sett varje dag. Reem brukar inte vara med och spela, inte Rahma heller.

– Jag brukade åka på basketboll varje torsdag och gå på simning, berättar Rahma. Det tog slut när skolan slutade, men när skolan börjar så ska jag börja igen.

Reem och Muhammed har också gått på simskola. Det fanns en pool i hotellbyggnaden så länge det var konferenshotell, men den är borta och nu är där bönerum i stället. På frågan om det finns sjöar i närheten svarar de nej. Det är till simhallen i Farsta centrum de gått för att bada.

Efter en stund på fotbollsplanen ramlar någon och gör illa sig, någon blir arg och bollarna börjar fara farligt nära de parkerade bilarna. Vi går tillbaka för lunch.

Dagens lunch är panerad fisk och kokt potatis med remouladsås. Synd, för kyckling är Reems favoritmat. Idag äter hon bara potatis. Två portioner. Rahmas bror Abdulrhman äter fisken också men han tar bort paneringen. Efter lunchen ska Abdulrhman åka med sin kompis till

stan för gå till biblioteket och ta kopior. Kanske gå till en second hand-butik. Kompisen är vuxen, berättar Abdulrhman när jag frågar om de får åka själva till stan.

– Jag har mer vuxna kompisar, berättar han. Tycker bättre om att vara med vuxna. Barn skrattar så mycket hela tiden.

– Varje kväll efter middagen går han och spelar kort med de vuxna, säger Rahma och nickar mot bordet bredvid. Tre unga män ler mot oss.

Efter lunchen ska Abdulrahman åka till stan med en vuxen kompis.

Efter maten tar alla en frukt. Någon tar med sig en baguette om han skulle bli hungrig snart igen.

Vi samlar oss för att ta bussen till Farsta centrum. Muhammed

vill inte följa med utan försvinner till sitt rum. Han verkar inte må sådär riktigt bra. Undrar om någon ansvarig på boendet har koll på det? Undrar också vad alla de andra 80 barnen gör, de som vi inte träffar, de som inte rör sig i hotellets gemensamma utrymmen.

– De kanske stannar på rummet, gissar Rahma. Ibland åker de någonstans för att de måste göra något eller köpa något.

Flera barn kommer till lobbyn för att ansluta till centrumutflykten. Bröderna Hamsa och Muhammed, Rahmas bröder Sultan och Adnan och Zahra.

Väl framme vill Rahma och Zahra gärna visa var man kan köpa glass för fem kronor. Det visar sig att glassen kostar tio kronor men då får man topping också.

Om sommaren är en tid för att äta glass och samla familjen så gäller det sistnämnda inte riktigt för dessa barn. Hamsa och hans bror Muhammed har kommit med sin äldre bror men utan vare sig mamma eller pappa.

Rahma har inte sett sin pappa på fyra år. Reem har varit utan sin pappa i nästan ett år. Hon oroar sig för hur det ska bli när hennes bror ska opereras för ett hjärtfel.

– Han ska sova på sjukhuset och min mamma vill vara hos honom. Då skulle det vara bra om min pappa var här så han kunde vara med mig och mina två småsyskon. Allt är bra här. Maten är god och jag är glad. Men om min pappa var här bredvid mig, då skulle jag vara ännu mer glad.

Lugnt i Farsta centrum,
Sveriges första köpcentrum.

Medan vi äter glassen hälsar barnen på flera personer de känner. Alla är från hotellet. En före detta anställd på hotellet går förbi och alla barnen hejar glatt och kramar om henne. Jo, alla som jobbar i receptionen är så snälla. Johanna, Lynn och Emil. Och kompisarna på hotellet är en trygghet, menar Rahma. Men hon skulle gärna lära känna några svenska kompisar och lära sig prata ännu bättre svenska. Om en vecka ska hon börja sjua i en vanlig klass. Hon ser fram emot det.

– Jag har hälsat på i klassen en gång innan sommaren. Men jag har glömt vad alla hette, säger Rahma.

Även Reem räknar dagarna tills skolan börjar igen. Hon ska börja i en vanlig fjärdeklass.

– Det ska bli så kul att rita, skriva, se min lärare och mycket kompisar igen. Kanske lär jag känna en ny flicka eller en ny pojke. Jag kan prata med dem, kanske vi kan vara kompisar.

Rahma och hennes familj hoppas att de snart kommer få uppehållstillstånd. Rahma längtar efter att bo i ett eget hus eller lägenhet.

– Om vi får stanna hoppas jag vi får vara kvar här i Farsta. Jag, min mamma och mina fyra syskon, alla vi trivs här.

Reem håller med om att det kan vara jobbigt att bo på hotellet.

– Det är nog svårt om man inte tycker om mycket ljud och mycket människor.

Vi är tillbaka i lobbyn där människor rör sig efter lunchen. I soffgruppen sitter några män och pratar, en pillar på sin mobil. Några barn i sexårsåldern kommer springande, klämmer ner sig i soffan. En av dem har en padda som han spelar på.

Hanoi Felix är biträdande chefschef på boendet. Hon jobbade på hotellet även innan det blev boende för asylsökande. På sätt och vis är det stor skillnad menar hon, men ändå är det samma jobb: Att ge service åt de boende.

– När alla var nya här var det jobbigt och svårt för en del. Det blev gräl ibland, mellan de vuxna alltså. Inte slagsmål,

men häftig ordväxling. Vid något tillfälle var det några tonåringar som spelade basket inomhus och någon har klottrat på en vägg. Men annars är det lugnt. En dag i taget.

– I början hade jag svårt känslomässigt med alla människor som berättade sina historier. Jag förstod sedan att jag måste sätta en gräns. Det funkar inte att gråta varje dag på jobbet!

En av de boende kommer för att hämta sin ransom tvättmedel. En annan behöver hjälp med att skicka ett brev. Och så kommer en kvinna in och frågar om hon kan få skänka en barnvagn som hennes bebis vuxit ur.

– Den går säkert att sälja på Blocket, men om ni behöver den här så...

Hanoi berättar att det finns ingen hejdsel för människors givmildhet. Hotellet har ett helt rum med kläder, skor och leksaker.

– Nästan för mycket.

Utanför har det börjat regna. Stenplattorna i entrén till hotellet har blivit blöta och hala. Några mindre pojkar leker, de springer och åker kana på stenarna som om det vore is. Bredvid dem står en man i träningsoverall och trampar. Han tar några sista, hårda sug på en cigarett.

Sofia French

sofiaafrench[at]gmail.com

Farsta strand hotell

Ägare av bolaget Farsta Strand Hotell & Conference AB, som har kontraktet med Migrationsverket, är HH Hotel Holding AB.

Farsta Strand Hotell är godkänt av Migrationsverket för att ta emot 513 boende. Vid pressläggning bor där cirka 300 personer. Det finns några ensamkommande barn som bor på anläggningen, ett boende som organiseras och betalas av Stockholm Stad – Farsta Stadsdelsförvaltning.